

Unió amb el Papa i els Bisbes

Oferim un fragment del capítol 5 del llibre ""Itinerarios de vida cristiana"", de mons. Xavier Echevarría.

20/04/2005

Almenys des del segle tercer, la litúrgia llatina de l'Església inclou en les oracions de la Missa una explícita petició pel romà Pontífex i pel bisbe del lloc. Es manifesta així que la unitat de l'Església, expressada i realitzada de manera eminent en l'Eucaristia, comporta

necessàriament la unió amb el Papa i amb els Bisbes. Crist va fundar l'Església i va voler que els fidels ens sentíssim i sabéssim germans, partíips de la condició de fills de Déu i responsables d'una missió comuna. El Senyor va disposar alhora que l'Església fos una comunitat estructurada, en la qual hi hagués una diversitat de ministeris, carismes i tasques que contribuïssin a l'edificació del conjunt. I, com part essencial d'aquesta estructura, va establir particularment el ministeri episcopal, la realitat del col·legi dels Bisbes, successors dels Apòstols, amb el seu Cap i sota el seu Cap, que és el Bisbe de Roma, successor de Sant Pere. Aquesta continuïtat apostòlica instituïda per Jesucrist, aquesta ininterrompuda cadena que de generació en generació es remunta fins als primers Dotze, dóna raó de l'autoritat del Papa i dels Bisbes en l'Església. Els Bisbes reben de Crist la plenitud del sagrament de l'Orde.

Cada porció del Poble de Déu té en el seu Bisbe el fonament visible de la seva unitat i el primer responsable de l'edificació segons Crist dels fidels, amb la cooperació dels preveres i els diaques. Al Bisbe incumbeix la missió d'anunciar l'Evangelí en nom i representació de Crist. El Bisbe és administrador de la gràcia, sobretot en l'acció eucarística, que ell mateix realitza, o que celebren els preveres en comunió amb ell. A cada Bisbe li correspon a més governar, com a vicari de Crist, la comunitat que li està confiada, impulsant —amb les seves exhortacions, consells i mandats— la vibració apostòlica i l'afany de tots cap a la santedat.

El Bisbe de Roma, el Romà Pontífex, Cap del Col·legi Episcopal, és Pastor de l'Església universal, pare comú de tots els cristians, roca que garanteix la continuada fidelitat de l'Església a la veritat de l'Evangelí. Com recorda el Concili Vaticà II, el Papa és

"principi i fonament perpetu i visible d'unitat, tant dels Bisbes com de la multitud dels fidels".

El Papa i els altres Bisbes estan cridats a desviure's per les necessitats dels fidels, fent pròpies les paraules de Sant Pau: "Qui defalleix sense que jo defalleixi? Qui té una ensopegada, sense que jo m'abrasi de dolor?". Encarnant els ensenyaments de la paràbola evangèlica sobre el Bon Pastor, actuen no com l'assalariat, el qual no és pastor i al que no pertanyen les ovelles, que en els moments de perill fuig i abandona al ramat, sinó com pastor veritable que dóna la seva vida per les seves ovelles.

Si es volgués caracteritzar amb una paraula l'esperit que defineix el ministeri eclesiàstic i, en manera particular, al ministeri episcopal, aquesta és, sens dubte, la de servei: servei, en primer lloc, a Crist, a la

seva Persona, a la seva doctrina i als seus sagraments, ja que en l'Església els Pastors han estat constituïts, no per a parlar de si mateixos, sinó per a presentar l'eco fidel de la paraula de Jesús i ser administradors, en el seu ramat, dels canals a través dels quals arriben la gràcia i la veritable vida; servei també, i en conseqüència, als cristians, als germans en la fe que el Senyor confia a les seves cures.

L'autoritat i la potestat que exerceixen els Pastors en l'Església s'entén adequadament només dintre d'una lògica d'obediència al mandat rebut de Jesucrist. Implica, en efecte, una capacitat i una posició que aquests ministres de Déu reben gratuïtament com a do, com a tasca excel·lent i no merescuda, a la qual va unida el mandat imperatiu d'assumir-la i ocupar-la en profit dels altres. Això reclama dels Pastors oblit de si i lliurament efectiu a la

comunitat cristiana; i dels fidels, consciència del do que Crist, a través dels Pastors com a ministres seus, regala al conjunt de l'Església per a facilitar-los el camí de la santedat. És el Senyor qui constitueix la jerarquia eclesiàstica per mitjà del sagrament de l'Ordre i qui l'assisteix amb l'enviament de l'Esperit Sant. Escoltar-la significa escoltar a Crist, que ens parla a través dels seus representants. Estimar-la comporta estimar a Crist, que es fa present a través d'aquests ministres.

L'últim Concili ecumènic ha volgut subratllar —com recordava abans— que, pel Baptisme, tots els fidels ens vàrem convertir realment no només en seguidors de Crist, sinó en membres del seu Cos místic, partícips del seu sacerdoci. Tots els batejats, en efecte, han rebut el sacerdoci comú dels fidels, en virtut del com estan cridats a cooperar en la missió que Ell va venir a realitzar en la terra.

Cadascun complirà aquesta missió segons la manera que li sigui propi, segons la seva personal vocació; però tots hem de portar-la a terme units estretament als Pastors, que han rebut —pel sagrament de l'Ordre— el sacerdocí ministerial.

Conèixer amb profunditat el misteri de l'Església duu a augmentar el nostre amor envers Ella i a desitjar servir-la com fills cada dia més lleials. D'igual manera, endinsar-se en el disseny diví que inclou el ministeri del Papa i dels altres Bisbes mou necessàriament a agrair a la providència divina —al Pare, al Fill i a l'Esperit Sant— els mitjans que ha disposat per a tenir cura de la fidelitat de la nostra fe i de la rectitud del nostre obrar moral.

Amarats amb aquesta convicció de fe i caritat, els cristians hem d'esforçar-nos per mantenir bé forts els vincles d'unitat de l'Església, amb una

adhesió viva i real al Papa i als altres Bisbes en comunió amb el Successor de Pere. L'afecte filial, ferm i sincer, al Romà Pontífex, duu a estimar i a pregar intensament pels Bisbes en el món.

Així, amb responsabilitat personal, amb espontaneïtat apostòlica i amb sentit eclesial, prendrà cos el desig que li agradava formular a sant Josepmaria: omnes cum Petro, ad Iesum per Mariam; tots, units a Pere i l'Església, i protegits per la intercessió poderosa de Santa Maria, podrem arribar —duent amb nosaltres a la humanitat sencera— fins a Jesús, Amor dels nostres amors.

(Xavier Echevarría, *Itinerarios de vida cristiana*, Planeta + Testimonis 2001, pàg. 65-70)

20 d'abril de 2005

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/unio-amb-
el-papa-i-els-bisbes/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/unio-amb-el-papa-i-els-bisbes/) (12/08/2025)